

BOLDOG BARTOLO LONGO

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

A RÓZSAFÜZÉR HETEDIK SZOMBATJA

1. Soron következő **tized** elmondása (előimádkozóval)

A második fájdalmas titok:

„... akit értünk megostoroztak.”

2. *Elmélkedések* (felolvasó)

I. Elmélkedés

Jézus a bíróságok előtt. Járd végig, lelkem, azokat a fájdalmas utakat, amelyeket a te Atyád, a te szerelmes Jézusod szenvedésének e szörnyű óráiban végigjárt. Miután Annás házában arcul verték, Kaifás házába vitték, ahol megszegyenítették, káromlónak, halálra méltónak nyilvánították. Itt börtönbe zárták és hajnalig kiszolgáltatták az arcátlan örség bántalmazásának, szidalmainak, köpéseinek. Amikor reggel lett, a két zsidó bíróságról Pilátushoz és Heródeshez vonszolták végig az utcákon. Heródes bolondként kezelte, fehérbe öltöztette és megcsúfolta a nép előtt.

Nézd csak, lelkem, a te mindig alázatos, mindig türelmes Jézusodat: engedi, hogy szelíd bárányként vezessék oda, ahova az emberi hitetlenség és a sátán dühe akarta. Nézd csak, Ő hallgat az ordítózás, a gyalázkodás, a becsmélés közepette. Jézus hallgatott, hogy megtanítson minket arra, hogy amikor vádolnak vagy rágalmaznak, Istenre kell hagyatkoznod, és az ő szerelméért nem kell más igazolást keresned, mint a hallgatás. „*Mint a juh, amelyet leölni visznek, vagy amint a bárány elnémul nyírója előtt, ...*” (Iz 53,7) Így nyered el a szív békéjét.

Hány szent, hány magányos, békés lélek született Jézusnak e hallgatásából! Irgalmazz, Uram, irgalmazz! Engem bűnök terhelnek, te pedig maga az ártatlanság vagy, és mégis, te szereted azokat, akik ily méltatlanul bánnak veled; annyira szereted őket, hogy meghalsz értük. Én meg őrizgetem a keserűséget és a megbántódást a legkisebb sértésekért? Te engeded, hogy

mindenki elítéljen; engem pedig senki se ítéljen el, azt akarom. Mikor változik meg végre a szívem, ó, végtelen jóság? Megvallom előtted, Istenem, Üdvözítőm, Mesterem, hálátlanságomat, kevélységemet és vakmerőségemet: arra vágyom, hogy kegyelmeddel utánozzalak téged, és a bántások és jogtalanságok közepette mindent hallgatással viseljek.

Szívből megbocsátok mindazoknak, akik megbántottak, és azoknak is, akik ezután fognak megbántani: az irántad való szerelemből fölmentem őket az alól, hogy helyreállítsák a becsületet, amit elvettek tőlem, és nem akarok mást, mint neked szolgálni és téged szeretni. Oltsd ki bennem a keserűség és a bosszúvágy minden érzését, tágítsd ki a szívemet szerelmeddel, hogy fönttartások nélkül szeresselek Téged és benned mindazokat, akik üldöznek engem, *boldogan amiatt, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedtem* (vö. ApCsel 5,41).

II. Elmélkedés

Jézust kihozták a börtönből és megszegényítettként vonszolták végig Jeruzsálem utcáin – hogy megvetetté és gyűlöletessé tegyék a nép szemében, amely a látszat szerint ítél a dolgokról. Mint egy átkozottat, hamis prófétát, bolondot adták a hóhérok kezére, és megcsúfolva, bántalmazások közepette vezették Pilátus házához. Útközben ezerszer gyalázták, bántalmazták. Nem hallott mást, csak káromlásokat; kötélen vonszolták, lándzsával ösztökdélték, megállás nélkül hajszolták, és amikor az álmatlan éjszaka után kimerülten elesett, ütlegelni kezdték, mint a legutolsót az emberek között. Ezt látta előre a királyi próféta: „*Én pedig féreg vagyok már és nem ember, az emberek gyalázata és népem megvetettje.*” (Zsolt 21,7). Így a Getszemáni kerttől a Kálváriáig alig tizenkét óra alatt hatszor indították útnak, és az édes Mester minden alkalommal ránk hagyta páratlan türelmének, mélységes alázatának és végtelen szerelmének példáját.

Ébredj, lelkem, bontakozz ki tehetetlen érzéketlenségedből. Szemléld azokat az asszonyokat, akik Máriával együtt járnak és könnyeikkel öntözik Jeruzsálem utcáit: sóhajtozásuk betölti a tereket. Lásd a teremtmények között a legszebbet, az asszonyok között a legszentebbet, az anyák között a legfájdalmasabbat, ismerd föl Máriát, Jézus anyját, a te drága anyádat, aki *keresi azt, akit szeret a lelke, és a tereken kérdez utána, látta-e valaki őt?* (vö. Én 3,1-2).

*Ó, Mária, az egész éjszakát fájdalmas imádságban töltötted, pedig még nem tudtad, hogy Fiad már a bűnösök kezeiben van. De ki tudja elmondani szíved fájdalmát, amikor Jánostól meghallottad kínzásának és a főtanács halálos ítéletének a hírét, hogy elfogták és börtönbe zárták, és katonák bántásainak és gyalázásainak célpontja lett? Te, aki mindig egy voltál Isten akaratával, nem engedted, hogy a szenvedő asszonyoktól megszokott kitörések bármelyike magával ragadjon; és jóllehet belül kimondhatatlanul gyötrődöttél, kifelé csak önmagad teljes megadását mutattad. *Íme, az Úr szolgálóleánya* – ismételtetted –, *legyen nekem a te akaratod szerint*.*

A nap még föl sem kelt, és te elindultál, hogy megtaláld Jézust, és elkíséred a keresztig. *Íme, a Pilátus palotájához vezető út fordulójában a fölízgatott és ordító tömeg közepén egy megbilincselte ember: a keze hátrakötve, a szeme bedagadt, haja zilált, arcát a vér és a köpések a fölismerhetetlenségig beborítják. De a szíved – mily hevesen dobogott! – ó, Mária, e vadállatok között fölismerte ártatlan Fiadat.*

A csöcselék átkaitól és ellenségei diadalmaskodásától megszégyenítve Isten Fia szelíd, nyugodt, nem zúgolódik, nem panaszkodik. Ez az isteni bárány a farkasok között látni szerette volna szent Anyját; mert azok, akik szeretnek, ha szorongatott helyzetbe kerülnek, nagyon kívánják barátaik jelenlétét, jóllehet ez csak fokozza fájdalmukat. De te, áldott Szűz, nem láthattad Fiadat, és ő sem kaphatta meg ezt az erősítést. Engedd, hogy én kísérjelek mindaddig, amíg újra nem láthatod Őt, vigasztalásodra.

III. Elmélkedés

A megostorozás. Szemléld, lelkem, hogy Pilátus, miután ártatlannak nyilvánította Jézust, eleget akarván tenni a nép kívánságának, az ártatlant arra ítélte, hogy nyilvánosan megostorozzák, és ezzel esetleg megkímélje őt a haláltól. Micsoda igazságosság! Elítélni egy ártatlant, csak azért, hogy kielégítsék vádlói gyűlöletét!

Jézus Krisztust bevitték a Praetoriumba, és ott megfosztották ruháitól. Ő pedig nem szólt egy szót sem, és nem ellenkezett. Szerelmes szíve följajlotta az örök Atyának ezt az ártatlan testet a kínokra, melyeket el kellett viselnie, és azt a drága vért, melyet oly régóta vágyott kiontani értünk.

Oszlophoz kötözték, és figyelmen kívül hagyva a zsidó törvényt, mely szerint negyvennél több ütést nem szabad emberre mérni, a római törvény szerint jártak el, amely nem korlátozta az ütések számát, és csak esztelen

dühüket akarták kielégíteni. A katonák egész csapata vette körül a helyet, és először két ostorral, azután a még erősebb és kegyetlenebb korbáccsal verni kezdték.

Szemléld, lelkem, a te szelíd Jézusodat, hogyan viseli – oszlophoz kötözötte – a neki tulajdonított gatzetteket. Ki képes elmondani, mennyit szenvedett a szégyentől és a fájdalomtól? Már az első csapások tépik, zúzzák, szaggatják ezt a szűzi testet, minden részét elönti a vér. Az ostorok föltépik a testét, az újabb csapások már a nyílt sebeket érik; mind mélyebb és mélyebb sebeket ütnek. Mily kegyetlen, mily véres látvány! Számlálás nélkül verik, és Ő nem panaszkodik; úgy összeverték, hogy egész teste egyetlen seb.

Ó, isteni Jézus, ez hát az a kegyetlen és szégyenteljes gyötrelem, amelyet szenvedni akartál értünk, és melynek alávetted magadat, hogy a mi gonoszságainkért engesztelj. Hogyan is tudnád újra megbántani téged? Ó, Istenem, milyen jogon érdemeltem ki azt, hogy ennyit szenvedj értem? A próféták megmondtak mindent előre. „Szántók szántottak a hátamon, hosszú barázdákat vágta.” (Zsolt 128,3) „Isten kiszolgáltat a gonosztevőknek, (...) Réseket üt rajtam egyre-másra, ...” (Jób 16,11.14) „Tetőtől talpig sehol sem ép, csupa sebhely, zúzódás és nyílt seb ... nem kötözték be és olajjal sem puhították.” (Iz 1,6) „Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze;” (Iz 53,5)

Ó, Istenem, és mindez a mi bűneink miatt! Egy olyan elvetemült emberért, mint én, te vállalsz ilyen kivégzést? Értem, aki annyi dologban vagyok bűnös, te szenvedsz ilyen kínokat? Mit tegyek tehát én, ó, Üdvözítőm, érted és vétkeim kiengesztelésére?

Íme, előtted áll a lelkem, vezeklés mintája, akitől az összes szentek megtanulták, hogyan kell bánni a testükkel, hogyan kell alávetni a léleknek. Amíg ugyanis ebben az életben vagyunk lelkünknek nincs nagyobb ellensége, mint a testünk. Mindig lázad, nem akar viselni sem féket, sem ígát; gátlástalanul követi földies hajlamait, melyeket az érzékek táplálnak; vágyott dolgai után olyan erővel tör, hogy gyakran elnyomja a lelket, és önmagában nagyobb kínokat okoz neki, mint más ellenségei együttvéve. Ezért voltak olyan szigorúak a keresztények a testükkel Jézus Krisztus eljövele után, ami a korábbi századokban ismeretlen volt: ciliciumok, vasláncok, vezeklések, az érzékek folyamatos megtagadása. Mindez azért, mert féltek

attól, hogy látnak, hallanak, mondanak vagy megtapasztalnak valamit, ami beszennyezhetné a szívük tisztaságát.

A test megtagadásával kell megelőzni a kísértést és a bukást. Maga Szent Pál is mondta: „*Megzabolázom és rabságba vetem a testemet.*” (1 Kor 9,27). Ha Dávid minden életszentsége és Salamon összes bölcsessége sem tudta megakadályozni bukásukat, mert hagyták, hogy érzékeik megtévesszék őket, vajon mi lesz a sorsa azoknak, akiknek életét csak testük kívánságainak keresése tölti ki? Éppen ezért akarta az Üdvözítő, hogy ártatlan testét ily kegyetlenül kínozzák, hogy engeszteljen, és gátat vessen az emberek között annyira általános rendetlenségnek.

Imádság a megostorozott Jézushoz (közösen)

Ó, Istenem, szerelmem, lelkem élete, a fájdalomtól és csodálattól nem tudok szólni, de szent lábaidhoz borulok, megcsókolom a Véredel áztatott földet, siratom bűneimet, e keserves kínok okát; itt vallom meg nyomorúságomat és itt várom irgalmasságodat. El nem megyek innen, ideszegezett akarok maradni, hogy szemléljem e látványt.

Ó, megostorozott Uram drága és szentséges Vére, imádlak téged. Többé el nem távolodom tőled, Uram. Itt maradok, átkarolván lábaidat, amíg csak meg nem fürdet és meg nem tisztít ez a drága balzsam, amelytől egyedül várom sebeim gyógyulását. Amen

3. Ennek a titoknak az *erénye* a *vezeklés*. (pap)

Gyakorlása

Tagadd meg a tested érzékeit – a bűn eszközeit és Jézus fájdalmának okát – azzal, hogy megtagadsz magadtól valami kedves ételt, vagy a szokásosnál korábban fölkelsz ágyadból, vagy egy órán át hallgatsz. Hagyj el valami megengedett szórakozást, de mindenekelőtt a szerénységet gyakorold, kiváltképp a szemeid megfékézését. Ne engedj a mások tetteit kutató kíváncsiságnak. Ma térden állva imádkozd a rózsafüzért.

***Röpima* (pap)**

Ó, Mária, bűnösök menedéke, benned van minden reményem!

Szentmise előtti imádság (pap)

Íme, az óra, ó, Jézusom, amelyben a te tisztaságos és ártatlan testedet széttépték értem; föltépték és megnyitották ereidet, és Véred az én üdvösségemért patakozott. Ebben az órában szentséges testeden kegyetlen ütések voltak barázdákat, nézhetlek-e megrendülés nélkül, ily tépetten és megkínzottan? Jézusom, azt akartad, hogy az ostorozás megnyissa a testedet, hogy a sebekben ajtót találjanak fiaid; benned időzzenek és édességes táplálékot találjanak. Légy örökké áldott, Üdvözítőm; az angyalok, az ég, a föld és az összes teremtmény örökre áldjon téged!

Jézusom, én nem merem követni szolgálid vezekléseit, de erről az oltárról te a legédesebb megoldást mutatod nekem: Tested és Véred szentsége lesz az erőm a kísértések legyőzésére, a test bűneinek jóvátételére, és a bukások elkerülésére. A szentáldozással és a titkaidról való elmélkedéssel serkents arra, hogy visszarettenjek a bűntől és bízzam benned, aki az irántam való szerelmedben akartad, hogy ilyen kegyetlenül megverjenek: adj nekem világos fogalmat Isten szentségéről és ítéleteinek komolyságáról, aki igazságosságának szigorával sújtott le rád, ártatlanra, csak azért, mert a bűnös alakját hordoztad; ébreszd föl bennem a reményt, hogy benned elnyerjem a kincset, amellyel bőségesen megfizetek minden bűnért, és nem kell kétségbeesnem.

Ó, Mária, fájdalmas Anya, te hallottad a kegyetlen ostorcsapásokat, ott voltál a Praetoriumban, amikor az emberek bűneinek vihara lecsapott Jézus ártatlan vállaira. Te láttad omlani azt a Vért, amelyet te ajándékoztál neki: könyörülj rajtam, aki testem bűnös örömeivel oka lettem Jézusod megostorozásának! Nyerd el nekem a kegyelmet, hogy élénken érezzem Fiad fájdalma, gyűlöljem a bűneimet, és most e percben mosson meg *Isten Bárányának tisztaságos Vére, mely elveszi a világ bűneit* (Jn 1,29). Meggyötörtem a szívedet, de most engesztelni szeretném azzal, hogy elszakíthatatlan szerelem egységében egyesülök a te Fiaddal.

Ó, mennyei Jeruzsálem, akit állandóan öntöznek az Üdvözítő forrásai, és aki minden szépségedet az Ő sebeiből nyered, hullass néhány cseppet e drága vízből, amelynek forrásai nálad vannak, e terméketlen földre. Szeresd, áldjad és dicsőítsd helyettem az irgalmas Istent.

Ó, boldog lelkek, szerelmetekkel és a mindnyájatokat betöltő világossággal járjatok közben értem; üzzétek el az értelmemet övező sötétséget. Szent

lángotokból adjatok egy szikrát fagyos szívemnek, hogy egy napon én magam is veletek együtt lángolhassak a titeket éltető tűzben. Amen

4. Szentmise előtti állandó imádságok (közösen – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. Szentmise utáni imádság (pap)

Dávid mondja: „*a veréb házat talál magának, és a fecske fészket, ahová fiait helyezze*” (Zsolt 84,4). És te magad mondtad, Uram, hogy „*a rókáknak odúja van, az ég madarainak meg fészke*” (Lk 9,58). Íme, a ház, amelyet te készítettél a lelkemnek ó, édességes Üdvözítőm: a te sebeid. Bennük találja meg a lelkem a táplálékát, a menedéket az isteni igazságosság haragja elől, a fedezéket a kísértések viharai és az élet szomorúságai közepette.

Ó, szívemnek Szíve, ó, lelkemnek élete! Pilátus ártatlannak talált téged, de mivel kegyetlen volt és igazságtalan, megostoroztatott, hogy kielégítse ellenségeidet! De még ezzel is a te kívánságodat teljesítette, aki egész életedben arra vágytál, hogy elborítson a Vér és betelj gyalázatokkal. Kielégíthetetlen ez a szent tűz, amely a Szívedben ég: mindent egészen el akart emészteni, és egészen föláldozott Téged az én szerelmemért.

Az áldozat ma beteljesedett. Harminchárom éven át emésztetted magad nélkülözésekben, értem mondott imádságokban, böjtölésben, kísértésekben; most föláldoztad a becsületedet, megbecsülésedet, tanításodat, szentségedet, szemérmességedet, barátaidat, és nem elégedtél meg azzal, hogy egészen nekem adod a véredet, egészen ki akartad fosztani a testedet, amelyet darabokra tépve látok a Praetorium földjén. És mit teszek én? Igazságos, hogy áldozatot hozzak érted, ó, kincsem, ó, szerelmem, ó, lelkem élete. Íme, egész önmagamát följánlom neked, ó, Jézusom; engedd meg, hogy a helyedre álljak ennél az oszlopnál, és legalább osztozzam a csapásokban, amelyek téged értek.

Az oltárnak ezen áldozatával, ezzel a szentáldozással följánlom neked a lelkemet és képességeit, a testemet és érzékeit. Többet nem panaszkodom a bajok miatt, hanem elfogadom őket a kezedből. Tégy velem, ami neked tetszik; fenyítsd, jobbítsd, tisztítsd az én nyomorult bűnös lelkemet, de ölelj mindig szorosan atyai Szívedre és szerelmes sebeidhez. Add, hogy ne

szeressek és ne ízleljek mást, csak a keresztet. És ha a testem lázad, kettőzd meg csapásaidat amíg teljesen alá nem veti magát a te lelkednek.

A Zsidókhoz írt levélben mondtad nekem, hogy a te vérednek van ereje „*megtisztítani lelkiismeretünket a holt cselekedetektől (...), hogy az élő Istennek szolgáljunk*” (Zsid 9,14).

Ó, isteni Bárány, aki elveszed a világ bűneit, fordítsd szemeidet erre a leprásra, akit tetőtől talpig sebek borítanak, és tele van bűnökkel és tökéletlenségekkel. Moss meg az egész testedből kiomló Vérben. Te mondtad Szent Péternek: „*Ha meg nem moslak, nem lesz részed velem.*” (Jn 13,8).

Uram, íme a fejem, a kezeim, a vágyaim, az akaratom, az értelmem, a tetteim, gondolataim, érzelmeim, külső és belső érzéseim: mosdd meg mindet, mert mind szennyezett; tisztítsd meg mindet, mert mind romlott; gyógyítsd meg mindet, mert mind beteg. Drága véred erejével változtass meg engem, hogy egyesíthess magaddal, ó, végtelen tisztaság, és add, hogy mindenben neked szolgálhassak, ó, ártatlan Bárány, hiszen egyúttal pásztorom, vezérem, táplálóm is te vagy.

Gyűjtsd meg a szívemben azt az isteni szerelmet, amely megostorozásod végső célja, a Törvény foglalata és tökéletessége, az egész Paradicsom középpontja, vágyaim, könnyeim, életem minden fáradásának és halálküzdelmeknek beteljesedése. Amen

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közösén – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)